

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο «ΝΟΥΜΑΣ» συνεχίζει σήμερα την έκδοσή του, πού, για λόγους έντελως ανεξάρτητους από τη θέληση και την επιθυμία του διευθυντή του, την είχε σταματήσει εδώ και πέντε περίπου χρόνια. Και στην καινούρια του περίοδο — πού την ελπίζει μακρόχρονη, αφού και οι φίλοι του και οι υποστηρικτές του πληθύνανε τόσο τον τελευταίο του καιρό — εμφανίζεται ως ένα καθαρά φιλολογικό περιοδικό, χωρίς να παρεκκλίνει από τις προγραμματικές δηλώσεις πού δημοσίευσε στον αριθ. 770 (Γενάρης του 1923) και τις οποίες θεωρεί περιττό να ξανααναφέρει.

Ο «Νουμάς» δέν επιθυμεί να συναγωνιστεί κανένα στο επιχειρηματικό επίπεδο. Δεν είναι κερδοσκοπική επιχείρηση. Έχει συναίσθηση της αποστολής του, καθαρή αντίληψη του δρόμου πού ακολουθεί και συνεχίζει, του ονόματος τέλος πού βραίνει τους ώμους του.

Ελπίζει πώς και στη νέα του περίοδο κάτι καλό έχει να προσφέρει στα Γράμματα και πώς δέν είναι περιττή απ' αυτή την άποψη ή προσπάθεια και ή προκοπή του.

Θά εκδίδεται ταχτικά μέσα στο πρώτο δεκαήμερο κάθε μήνα, στο σημερινό σχήμα και με δεκάξη δίσητες σελίδες.

ΕΝΑ δάκρι, προτού προχωρήσουμε μακρότερα, στον τάφο πού σκέπασε τον 'Ιδρυτή του «Νουμά» την άνοιξη του 1926. Ο θάνατός του πού λίγο έλειψε νάναι κι ο όριστικός θάνατος του φύλλου, (ως τα χιτάς ακόμη σκέψη μας εΐτανε να μὴν ξαναφέρουμε το «Νουμά» στο φῶς, αφήνοντάς τον, ενωμένο με τ' όνομα και τή μνήμη 'Εκείνου) άφ' ου, όπως να το δούμε, ένα κενό άληθινά δυσαναπλήρωτο, — ένα κενό, πού κατά το στίχο του Ποιητή, δέν μπορεί να γεμίσει με άνθια. Και ως λογοτέχνης μὰ και πολύ περισσότερο ως ἄνθρωπος, ο Δ. Ταγκόπουλος εΐτανε μιά φύση έντελως ξεχωριστή, ένας 'Ηρωϊκός τύπος, πού δύσκολα βρίσκεται στον καιρό μας. Κάτου από τόν ίερό του τόν ήσσιο, πασχίζει ο νέος «Νουμάς» να κινήσει.

ΑΝ αποφασίσαμε σήμερα να ξαναβγάλουμε το «Νουμά», δέν είναι μόνο για να δώσουμε στους παλιούς φίλους τόν παλιό τους σύντροφο, μὰ για να δώσουμε και στους Νέους — πού από κακή καθοδήγηση πελαγοδρομούνε στα Γράμματα — έναν άληθινό προσάτη και οδηγό. Είναι κρίμα μερικές καλές προσπάθειες να χάνονται, όπως είναι κρίμα να μὴν ακούγεται ή γλώσσα της αλήθειας και της ειλικρίνειας εκεί πού πρέπει ν' άκουστεί. Από παράδοση φιλονεικτής ο «Νουμάς» άνοίγει διάπλατα τις στήλες του στους Νέους, π ο υ δ ε χ ο υ ν ε κ α τ ι ν α π ο υ ν ε. Σε γνωστούς και άγνωστους.

ΤΟ γλωσσικό ζήτημα έχει λυθεί για μς τουλάχιστο. Εΐταμε, ή γλώσσα με σο και όχι σ κ ο π ό ς, όπως τα πρώτα χρόνια του Δημοτικιστικού άγώνα. Μὰ και ή γλωσσική άναρχία, το κακὸ γράψιμο της Δημοτικῆς, ή φορικαλέα ένωση μιξοκαθαρεύουσας και μιχτής, πώς μπορεί να κατανοηθεί σε έργα πού ποζάρουνε για λογοτεχνικά, σε έργα μάλιστα Νέων; Άγνοια, άγνοια και κλασσική άμάθεια κι άγραμματοσύνη, συναγωνίζονται τή νεοελληνική με μιά λέξη συνήθεια, ήγουν τήν τεμπελιά μας και το μαχμουρλήκι. Κι ο έπίσημος φιλολογικός τύπος άνοίγει τις στήλες του σε κάτι τέτοια τερατουργήματα. Έλα Χριστέ και Παναγιά, — τι να πούμε!

ΑΙΣΧΟΣ, αΐσχος, καθὼ, πολύ σωστά σημειώνει

συνεργάτης μας, όσα γραφήκανε και εΐπωθήκανε για τόν κ. Ρουσσέλ, επειδή, λέει, έκανε το μεγάλο άμάρτημα να συζητήσει στο «Libre» τις άνακαλύψεις του Καιροφύλλα για το Σολωμό. Και βρήκε το μετέλ του ο χριστιανός, λες κι αυτός μς το πρώτο πώς ο Έθνικός μας Ποιητής εΐτανε νόθος. πώς έπινε κολώνια και δέν έτρωγε από τόν καημό του πιτσούνια, ένεκα οι... Έλεύθεροι Πολιορκημένοι του Μεσολογίου. Και ξεχάστηκαν, από τή φούρια μας κι από μιά παθολογική Σολωμολατρεία, όλες οι υπηρεσίες πού μς έχει προσφέρει ο σοφός κι ως το κόκκαλο βέρος φιλέλληνας. Κρίμα πὺν δέν είναι Ρωμηός ο κ. Ρουσσέλ — για να τού το συγχωρέσουμε — ν' άνοίξει τα πέντε του δάχτυλα και κατά το Ρωμάλικο τρόπο να μς πληρώσει.

ΑΠΟ το σημερινό φύλλο αρχίζουμε το τύπωμα μιάς σειράς από άνέκδοτα γράμματα του μακαρίτη Χατζόπουλου, πού ξεκαθρίσαμε από μιάν άλλη θινά ο γ κ ω δ η άλληλογραφία, πού κατακλύζει τα αρχεία του «Νουμά». Στα γράμματα αυτά προβάλλει ολοζώντανος ο συγγραφέας της «Τάσως», με όλες τις ξευτελιές και τις γρήνιες του, τις προσωπικές του συμπάθειες και τούς θυμούς του, τ' άλλαξοπιστίσματα και τις άνησυχίες του. Άναφέρονται στην περίοδο πού έγινε ή πρώτη σοσιαλιστική συζήτηση στο «Νουμά» (1907—1909) και στην εποχή πού συζητήθηκε το γλωσσικό ζήτημα στη Βουλή (1911). Σε κατοπινά φύλλα θά δώσουμε κι άλλα γράμματα από τήν Α' περίοδο (τη ζωηρότερη, 1903—1912), γράμματα του Κοινομένου, Μαβίλη, Κ. Θεοτόκη, Έρταλιώτη, Πάλλη, Ψυχάρη, Παλαμά, Α. Πατροκόκκινου, 'Ιδα, Σπήλ. Πασαγιάννη κ. ά., πού, μαζί με το γενικότερο φιλολογικό χαρτζήρα, μς φανερώνουνε με πόση θερμή είχανε καταπιαστεί τόν Άγώνα οι πρώτοι Δημοτικιστές και πού εΐτανε και μένει το άληθινό πορτραίτο του 'Ιδρυτή του «Νουμά». Τα γράμματα αυτά άπενθύνονται τα περισσότερα στο μακαρίτη Ταγκόπουλο.

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ τών Θεατρικών συγγραφέων έβγαλε τή σοφή της άπόφαση για το έργο του κ. Τίμου Μωραϊτίη. Η «Αιώνια Ζωή» δέν είναι κλεμένη από το «Ντοντέρ Μιράνλ» τών Ντεφλέρ και Κροασέ. Είναι γνήσιο Έλληνικό κατασκευάσμα, πασπαλισμένο με άρκετη φιλοσοφική ξάχαρη και με κρέμα λυρισμού. Ύστερ' από το «άνακωνωθέν» της Έταιρείας, ο κοσμάκης άνάστανε!...

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΤΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Μούχλα της καθαρεύουσας ακόμα σε σκεπάζει
κι ο μαρμαρένιος Πλάτωνας στην πόρτα σου. γελά.
'Ο Σκύτης κι ο Σικελιανός απόξω κόνουν χάξι
κι ο Παπαντώνης ξεχεται μέσα να μπη δειλά.

ΣΕ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΜΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Η κλασσική σου τεμπελιά κ' ή ξάπλα της άριδας
σ' έκαναν μέλος της σοφής... Έκατονταετηρίδας.

ΣΤΟ ΣΠΥΡΟ ΜΕΛΑ

Πολύ τήν κράτησες, Μελά, τή Λεύτερη σκηνή σου
πού άνέβασε τή φίρμα σου σε δόξες παραδείσου.
Τώρα καιρός να τήν ιδούν μάτια δικής σου γνώσης
και με τα ίδια χέρια σου λαμπρά να τήν ξυλώσης.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

ΨΥΧΑΡΗΣ

Αυτή τή στιγμή—πὺν τὸ φύλλο ἐτοιμάζεται νὰ πέσει στὸ πιεστήριο—μᾶς ἤρθε ἀπὸ τὸ Παρίσι ἡ σκληρὴ ὁσο κι ἀναπάντεχη εἰδηση πὺς χάσαμε τὸν Ψυχάρη. Ἡ θλίψη μας εἶναι ἀφάνταστη. Ξεχνᾶμε κάθε πίκρα, κάθε φαρμάκι πὺν τυχὸν μᾶς ἐπότησε τὰ τελευταῖα τοῦτα χρόνια, καὶ θυμόμαστε μόνο τὸν Ἀρχηγὸ τοῦ Ἀγῶνα, τὸν τρανὸ πολεμιστὴ πὺν κάτω ἀπὸ τὰ φτεροῦγια του μᾶς συγκέντρωνε καὶ μᾶς ἔδινε δύναμη καὶ θάρρος νὰ τραβᾶμε μπροστά. Γιὰ χρόνια ἔμβλημα τοῦ «Νουμᾶ» τὸ «Ἐνας Λαὸς ὑψώνεται ἅμα δεῖξη πὺς δὲ φοβᾶται τὴν ἀλήθεια». Ὡς τὰ 1924, πὺν σταμάτησε τὸ φύλλο γιὰ δευτέρη φορὰ, γεμάτοι οἱ τόμοι του ἀπὸ κηρύγματα, ἐπιστομηνικὲς ἀλήθειες, λογοτεχνήματα τοῦ Ψυχάρη. Νουμᾶς καὶ Ψυχάρης ἓνα. Κ' ἡ πολεμικὴ στὸ πρόσωπο τοῦ ἐνὸς ἀνιχτύπημα στὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου.

Μετὰ τὸν Ἑφταλιώτη, τὸ Θεοτόκη, τὸ Χοτζόπουλο, τὸν Ταγκόπουλο, πᾶει κι ὁ Ψυχάρης. Ἡ θλιθερὴ αὐτὴ δεκαετία θὰ κλείσει μ' ἓνα βαρὺ ἀπολογισμό. Ἀδειανὲς θέσεις πὺν δὲ θὰ γεμίσουνε ποτέ. Κοντύλια

πὺν δὲν τὰ ἱσοφαρίζει καμιά ἐνέργεια, κανένας δημοσιογραφικὸς ἀλαλαγμὸς κανένας ἀπὸ κείνους τοὺς σπουδαίους πὺν εἶχανε «σοβαρὲς καὶ δίκαιες ἐπιφυλάξεις σὲ μερικὰ σημεῖα τῆς λύσεως πὺν πρόβαλλε ὁ Ψυχάρης».

Σ' ἓνα του γράμμα, χρονολογούμενο ἀπὸ τὴς 20 Ἰουνίου τοῦ 1924, ὁ μάγος συγγραφέας τῆς «Ζωῆς καὶ Ἀγάπης στὴ μοναξιά» ἔγραφε παραπονούμενος στὸν Πάνο Ταγκόπουλο, πὺν δὲν τοῦ περνοῦσε—καθὼς τὸ νόμιζε — ἁ μ ἔ σ ω ς τ' ἄρθρα του στὸ «Νουμᾶ».

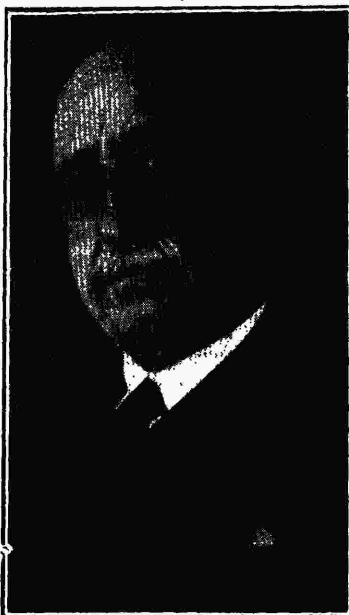
«...Πάνο, δὲ μὲ θέλεις πιά;

Ἐχε ς ἄδικο, Πάνο.

Ἄδικο ἔχεις, ἐπειδὴ δὲν εἶναι στὸν οὐρανὸ γραμμένο νὰ σὲ σκοτίσω πολλὰ χρόνια.

Πάνο, ἄδικο ἔχεις, ἐπειδὴ ὁσο ζῶ, μὲ διαβάζουνε καὶ τοὺς διασκεδάζω...»

Ἡφαίρε, βλέπετε, πὺς ὑπῆρχανε καὶ λογοτέχνες «μὲ σοβαρὲς καὶ δίκαιες ἐπιφυλάξεις», πὺν τοῖς...διασκεδάξε.

ΨΥΧΑΡΗΣ

Ἄς εἶναι! Ἡ μαύρη ἀδλαῖα ἔπεσε, σκεπάζοντας μὲ τὸ βαρύτατο κρέπι τῆς δμοιᾶς καὶ ὁποιες ἐμπάθειες. Τὸ ἄτομο Ψυχάρης δὲν ὑπάρχει πιά. Ταξιδεύει μὲ τὸ χροσὸν τοῦ κιβούρι σὲ λιμάνια ἀθάνατα. Καὶ μένουνε, σὰ γαλάζια κυματάνια ἔοπισω του, ὁλες οἱ καλωσῦνες τῆς ψυχῆς του, ἡ θερμὴ ἀγάπη του στὴν Ἑλλάδα, ὁ κάματος κ' ἡ ἀσβυστὴ λαχτάρα του γιὰ τὸ ξύπνημα τοῦ δυστυχημένου αὐτοῦ Λαοῦ. Μένει ὁ Ψυχάρης ἐπιστήμονας, γλωσσολόγος, λογοτέχνης,

ποιητής. Ὁ ποιητὴς πὺν μὲ τὸ «Ταξίδι» του στὰ 1888 ἔρρηξε τὸ γόνιμο σπέρμα γιὰ μιὰ ἐντονώτερη καλλιέργεια, εἶσι πὺν νὰ μπορούμε σήμερα ἰσχυρὸς ἓνα τέλειο ἐκφραστικὸ ὄργανο σὲ ὁλοζώντανη γλώσσα. Μένει ὁ σοφὸς ἐπιστήμονας πὺν ἔδωσε τὴν καλοσυγασμένη στρωτὴ φράση, τὸ μουσικώτερο πεζὸ λόγο, γραμματικὰ σωστὸ καὶ συνταγμένο Ἡ μεγάλη καρδιά πὺν φιλολίστηκε ἀπὸ ἔρωτα· ὁ ρομαντισμὸς πὺν ἐπλεξε τὸ εἰδύλλιο τοῦ Πετρογιάννη καὶ τῆς Μυριέλλας μέσα στὰ βαθθίσκωτα ρουμάνια τῆς Σάντια - Κλάρας. Ὁ πολεμιστὴς πὺν ἀνοίξε τὴς πύλες μᾶς ἀληθινὰ ὠραίας καὶ ἀξέχαστης ἐποχῆς...

Τὸ δάκρι ὁλων ἐκείνων, πὺν ἀγωνιστὴς κανε κοντὰ Του τὸν ἴδιο τραγὸν μὰ καλὸν ἀγῶνα, ἅς κάνει πανάλαφρο τὸ χῶμα πὺν τὸν σκέπασε,—τόσο ἀλαφρὺ.

σὰν τῆς ἐλιδῆς τὸ φύλλο,

σὰν τῆς ὁροσιδῆς τὸ σταλαγμα...

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΦΘΟΝΙΑΤΗ: Πρὸςφυγες, Ἐκδοτὶ κὸς Οἶκος «Ἀγών», Παρίσιαι 1929, σελ. 125 δρχ.20.

Ἐνας τόμος διηγῆματα μὲ τὸν τίτλο «Πρὸςφυγες» βγαλμένος ἀπὸ τὴ σύγχρονη ἑλληνικὴ πραγματικότη, καὶ καθρεφτίζοντας, κατὰ τὸ δυνατό, κάποιες ἀπὸψεις τοῦ κοινωνικοῦ ζητήματος, μᾶς ἤρθε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ὁ συγγραφέας του κ. Π. Ἀφθονιάτης, ἀγνωστός μας ὡς τὸ τώρα, καὶ γιὰ τοῦτο πὺν συμπαιθητικὸς, παρουσιάζεται πρῶτ' ἀπ' ὅλα, δεμένος μὲ τὴν πατρίδα του, ἀντίθετα μὲ τὸν κ. Θρ. Καστανάκη, πὺν προσπαθεῖ ν' ἀνυψωθεῖ κάτω ἀπὸ τοὺς Παρισινούς οὐρανούς, ἐρμηνευτὴς τῆς παγκόσμιας ἀνθρώπινης ψυχῆς, σὰ νὰ μὴν τὸν χωροῦν τὰ ἑλληνικὰ σύνορα, πὺν μολαταῦτα βρίσκει τόπο καὶ τρόπο ν'

άπλωθει και να σαρκωθεί ο στοχασμός και η τέχνη του κ. Αφθονιάτη. Η σκέψη του ή καλύτερα ο σκεπτικισμός του, καθώς εκδηλώνεται στα αισθήματα, στους στοχασμούς και στις πράξεις των τριών ηρώων των διηγημάτων, του Γιακουμή, του Μανώλη, και του Κατα—Μήτσου, δείχνει πως ο συγγραφέας ξαίρει να παρατηρεί και να συγυμμετρεί μ' ενδιαφέρον και χωρίς ιδεολογικές αποκλειστικότητες, τον σύγχρονον Έλληνα. πρόσφυγα της Μικρασίας και της ζωής μαζί.

Όσο και αν τύποι αυτοί παρουσιάζουν πάμπολλα στοιχεία ομοιότητας μεταξύ τους, και με κάποια μονοτονία και αβαθυσύνη στο ξετύλιγμά τους, συμπληρώνουν ο ένας τον άλλον, και πλάθουν τον Ένα, τον αντιπροσωπευτικό της εποχής μας. Είναι ο μισομορφωμένος, ο μισοαριστοκρατής, ο δουλευτής, που έχει κάποιες ήθικες άτομικές βάσεις, έξω από τις λογής ιδεολογίες, μα που δε μένουν σταθερές, και μεταβάλλονται ανάλογα με τις εξωτερικές συνθήκες της ζωής. Είναι αυτός που νοιώθει τον άοριστο πόθο να δημιουργήσει κάτι, μα που πέφτει ολοένα, από έντύπωση ο' έντύπωση, ζητώντας το ήθικό βάθος των πραγμάτων, που τα διακρίνουν ψυχικές μεταπτώσεις απότομες, τυρρανικές, χωρίς να μπορεί να πιστείται από πουθενά σταθερά και ακλόνητα, για να δημιουργήσει το δρόμο του έαυτού του. Δε μπορεί να ξεφύγει, να υποτάξει το περιβάλλον του. Κάθε επίπολη εντύπωση, του άστροφεται και σαν αποκάλυψη, που στο τέλος αποδεικνύεται ψευτιά, σαν πολλές προηγούμενες. Ο Γιακουμής, ο ήρωας του πρώτου διηγήματος, αφού δοκίμασε τη μελέτη, την αγάπη, φεύγει στερνά για τον πόλεμο «για να πολεμήσει για τη μεγάλη ιδέα». Μα είναι βέβαιο, πως αν δεν σκοτώθηκε, θα γύρισε πίσω με συντριμμένο το ήθικό του. Ο Μανώλης, που δε μπορεί ν' αντικρύσει την κομμουνιστική ιδέα, αν κ' επιθυμεί την παγκόσμια καλύτερηση, εκμηδενίζεται μπροστά στην αργώστεια, που τον προσβάλλει ξοφινικά, και χάνει το ήθικό του. Ο Κατα—Μήτσος, νέος ναυτικός, έχοντας την δρεξη να δουλέψει και ν' δημιουργήσει τον έαυτό του μέσα στο πλαίσιο της άστικης κοινωνίας, νοιώθει συμπάθεια προς την Κομμουνιστική ιδέα, που πρώτα την καταδίδει, βλέποντάς την μεσ' από τα βιβλία, παρασυρμένος τώρα από τους ναύτες των κοραβιών του, που του την έδειξαν μέσα στη ζωή. Δε μπορεί να συλλάβει το πλάτος της ιδέας, είχε ανάγκη από μια ύλική παράστασή της. Ο ένθουσιασμός πάει περ' από τη δυναμικότητά του.

Αυτή είναι ο γενικός γραμμές, η ουσία των διηγημάτων, με την παρατήρηση πως παρουσιάζουν κάποια δυσαναλογία με την τέχνη τους. Καθαρά διηγήματα δεν είναι. Δεν έχουν την αρμονική σύνθεση ενός διηγήματος, τον χρωματισμένο ανάλογα με τα πρόσωπα διάλογο. Το ύφος βέβαια πλούσιο κι' ευγλωττα χυμένο, αν και κάπως ανώμαλο, και η περιγραφική δύναμη, το κιά μεστό προτέρημα του συγγραφέα. Δείπει όμως η ένότητα του συνόλου, που δίνει τον άκραιο χαρακτήρα ενός διηγήματος. Το δεύτερο, μάς φαίνεται και το άρτιότερο. Μιά γοργότητα στο ζήτημα της υπόθεσης, χαρίζει μια ζηλευτή πλαστικότητα στο ύφος, που δεν υπάρχει στ' άλλα δυό. Η περιγραφή, ζωντανεύει τ' αντικείμενα. Η φύση της Μικρασίας, το Πειραιώτικο λιμάνι, κάποια σκηνή στο Φούρνο, παίρνουν παθητικό τόνο, κάτω από το κοντύλι του καινούριου συγγραφέα, που αν και μένει στο Παρίσι, ζει με το είναι του στην Ελλάδα, και συμμερίζεται τον πόνο, τα αισθήματα και τις άησυχίες των πατριωτών του. Έχουμε ανάγκη σήμερ' από διανοούμενους κατατοπισμένους στα πράγματα, για να δημιουργηθεί στον τόπο μας άληθινή πεζογραφία. Γιατί στην Ελλάδα, παρουσιάζεται το εξής φαινόμενο: Οι παλιοί προσπαθούν να στηρίξουν τα μισογρομισμένα κάστρα τους και οι νέοι να υψώσουν Παρισινούς Πύργους του Αίφελ, και Σοβιετικά Κρεμλίνα.

Α. Κ.

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ο «Ονειρεμένος Ύμνος» του Παλαμά, εγρόφτηκε ειδικά για το Συνέδριο της Ειρήνης, που γίνεται αυτές τις ημέρες στην Αθήνα.

Προκηρύχτηκε διεθνής διαγωνισμός για τη μελοποίησή του και αποδόθηκε γαλλικά σε άριστοτεχνική μετάφραση από το γνωστό Ποιητή και Νομάρχη Σάμου κ. Ευστράτιο Αθανασιάδη.

Πρόκειται να τραγουδηθεί κατά την Έννοξη του Συνεδρίου από τον τενόρο Λάππα.

Ο «Πατέρας», που δημοσιεύεται στις πρώτες σελίδες του σημερινού φύλλου, είναι από τα τελευταία διηγήματα του Δ. Ταγκόπουλου, γραμμένο τον 8)βρη του 1925.

Ο ταχτικός συνεργάτης μας κ. Απόστολος Μαγανάρης θα δώσει σε κατοπινά φύλλα του «Νουμά» ολόκληρη σειρά μεταφράσεις από τραγούδια Γερμανών ποιητών.

Στο ερχόμενο φύλλο θα δημοσιευτεί ένα χαρακτηριστικό κομμάτι από την «Πειθεσίλεια» του Κλάιστ, μεταφρασμένη στη γλώσσα μας και σε στίχους από τον Ποιητή των «Ολέθρων» κ. Γιάννη Οικονομίδη. Επίσης θα δημοσιευτούν κριτικό άρθρο του Παρορίτη «Για να γνωρίσουμε το Σολωμό», καινούρια τραγούδια του Έβου Δελαφού — που εμφανίζεται για πρώτη φορά από τις στήλες περιοδικού, έξω από τα βιβλία του—στίχοι του Πάνου Ταγκόπουλου κ. ά.

Ο Σκίπης δημοσίεψε στα «Ελληνικά Γράμματα» (άριθ. 60—62) τρία άρθρα για τον άλησμόνητο Ποιητή του Πέτρακα και της Ταυγέτας, Σπήλιο Πασαγιάνη, που πολύ μάς συγκινήσανε. Ο Πασαγιάννης έιτανε ένας από τους πρώτους συνεργάτες του «Νουμά».

Στο ίδιο περιοδικό διηγείται με άρκετη χάρη ο Στατολάς τα ιστορικά του φιλολογικού καφενείου «Μαύρος Γάτος».

Άρκετές σελίδες από το ερχόμενο φύλλο μας θάνα άφιερωμένες στη μνήμη του Ψυχάρη. Άρθρο αναλυτικό θα δημοσιεύσει ο Ρήγας Γκόλφης.

Οι Μιχάλης και Βισάνθης της «Σύγχρονης Σκέψης» του Σικάγου μεταφράσανε όλο τον «Τάφο» του Παλαμά έγγλέζικα και σε στίχους. Από χειρόγραφα που είδαμε, η μετάφραση φαίνεται πολύ επιτυχημένη.

Η «Semaine Egyptienne» έτοιμάζει ένα πανηγυρικό τεύχος για τον Παλαμά. Έξω από γνώμες Έλλήνων Λογίων και Πολιτικών, θα περιλάβει και κρίσεις του Έρριώ, του Μωρουά, του Μπιντού κ. ά. για το έργο του άληθινά μεγαλόπνοου Ποιητή.

Με χαρά μας μαθαίνουμε πως ψηφίστηκε ναθηγητής της Αρχαιολογίας στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης ο Δ. κ. Εὐαγγελίδης, ο παλιός συνεργάτης του «Νουμά» και ποιητής, γνωστός με το ψευδώνυμο Μήτσης Καλαμάς.

Ο «Νουμάς» ανταλλάσσεται μόνο με φιλολογικά περιοδικά και κρίνει κάθε λογοτεχνικό βιβλίο που θά του σταλεί σε δυό αντίτυπα.

Δωρεάν δε στέλνεται σε κανένα.